

A.11.c

Hof van beroep
te Gent

9 Kamer

Terechzitting
van
06 september 2013

2013/RK/3 - In de zaak van:

1. bediende,
wonende te

2.1. zelfstandige.
wonende te

2.2. bediende
wonende te

beiden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige zoon scholier,
wonende te

appellanten,

hebbende als raadsman mr. advocaat te

tegen:

Het VLAAMSE GEWEST,
vertegenwoordigd door de Vlaamse regering

geïntimeerde,
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

hebbende als raadsman/mf:

/advocaat te

veit het hof het volgend arrest:

1.

Het hof heeft de partijen, bij monde van hun raadsleden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Er werden (laatste en dus) syntheseconclusies ter griffie van dit hof neergelegd:

- door appellanten op 5 april 2013.
- door geïntimeerde op 3 mei 2013.

2.

Het bestreden vonnis is het vonnis van de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent, zetelend in kortgeding, van 15 oktober 2012 in de zaak gekend onder rolnummer waartegen appellanten middels verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 3 januari 2013 hoger beroep hebben ingesteld.

Middels conclusies neergelegd ter griffie van dit hof op 3 mei 2013 heeft geïntimeerde incidenteel beroep ingesteld.

Partijen voeren geen betwisting nopens de ontvankelijkheid van het tegen hen gerichte hoger beroep en het hof ontwaart geen ambtshalve op te werpen middelen van niet ontvankelijkheid. Het hoofdberoep en het incidenteel beroep zijn ontvankelijk te verklaren.

3.

Bij dagvaarding betekend aan geïntimeerde op 17 juli 2012, wendden appellanten zich tot de kortgedingrechter en vorderden ze:

- aan huidig geïntimeerde "het verbod op te leggen om de beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur, Aagentschap Inspectie RWO, Inspectie RWO van 4 juli 2012 houdende ambtshalve beslissing tot afgifte van een negatief declaratief attest inzake woonrecht aan (eerste appellante en aan
| waarin wordt gesteld dat zij niet of niet langer over het recht beschikken om het pand, gelegen te kadastraal gekend als permanent te bewonen uit te voeren of aan te wenden" jegens hen totdat de bodemrechter uitspraak zal hebben gedaan over de erkenning van een subjectief woonrecht in hun hoofde;
- dit onder verbeurte van de betaling van een dwangsom van 5.000,00 euro per keer dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur (in 't kort "GSI") het kwestieus negatief declaratief attest aanwendt tegen hen;
- en met verwijzing van huidig geïntimeerde in de gedingkosten.

4.

Middels het bestreden vonnis heeft de eerste rechter de vordering ontvankelijk verklaard, doch afgewezen als ongegrond bij gebrek aan bewezen hoogdringendheid. Dienvolgens verwees hij appellanten in de gedingkosten, die hij in het vonnis heeft begroot.

5.

Appellanten beogen in deze instantie dat hun oorspronkelijke vordering alsnog gegrond zou worden verklaard en dat geïntimeerde tevens zou worden verwezen in de gedingkosten van deze instantie.

Geïntimeerde besluit tot de ongegrondheid van het hoger beroep van appellanten en beoogt met zijn incidenteel beroep dat hun oorspronkelijke vordering zou worden afgewezen als niet ontvankelijk.

6.

De eerste rechter heeft de voornaamste feiten die aan huidige betwistingen ten grondslag liggen genoegzaam weergegeven. Partijen worden korthedshalve daarnaar verwezen.

7.

Appellanten zetten in de dagvaarding uiteen dat hun subjectieve rechten geschonden zijn door een onwettig negatief declaratief attest; aldus beroepen zij zich op een wettig belang. Zij houden tevens voor dat er sprake is van urgentie.

De eerste rechter heeft daarom terecht gesteld dat de vordering ontvankelijk is. De beoordeling omtrent de schending van de subjectieve rechten en het ingeroepen belang, alsook van het daadwerkelijk aanwezig zijn van urgentie, behoort tot de beoordeling ten gronde van de in kortgeding gestelde vordering en kan in negatief geval enkel leiden tot de ongegrond verklaring van de vordering.

Het bestreden vonnis dient te worden bevestigd waar het de vordering ontvankelijk verklaart. Het incidenteel beroep van geïntimeerde dienaangaande is ongegrond.

8.

8.1. De vordering is aldus geformuleerd dat appellanten de kortgedingrechter vragen om aan geïntimeerde verbod op te leggen het kwestieuze negatief declaratief attest "*uit te voeren*" of "*aan te wenden*".

Uit de samen lezing van art. 5.4.1. en 5.4.3. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (in 't kort "VCRO") blijkt aan welke voorwaarden de betrokkenen dienen te voldoen om te beschikken over een "*tijdelijk woonrecht*" of over een "*aanvullend woonrecht*". Wanneer zij *niet* aan deze voorwaarden voldoen, of wanneer zij *niet langer* aan deze voorwaarden voldoen, beschikken zij *niet of niet langer* over dergelijk woonrecht. In deze omstandigheden kunnen zij het voorwerp uitmaken van *strafvervolging* (art. 6.1.1. VCRO), van een *stakingsvordering* (art. 6.1.47 VCRO), van een *herstelvordering* benaardstigd voor de strafrechter (art. 6.1.41 VRCO) of voor de burgerlijke rechter (art. 6.1.43 VCRO) of van een *maatregel* op initiatief van de

burgemeester van de gemeente (art. 5.4.3. § 6 VCRO). Zij kunnen het voorwerp hiervan uitmaken wanneer er inbreuken op het VCRO zijn vastgesteld en *onafgezien het al of niet bestaan van een negatief declaratief attest*. M.a.w.: de gemachtigde ambtenaar van geïntimeerde *behoeft geen negatief declaratief attest* en *"voert dit niet uit"* of *"wendt dit niet aan"* wanneer hij het initiatief neemt tot bovenvermelde maatregelen. Ten overvloede merkt het hof ook op dat appellanten zich louter tot het Vlaams Gewest richten, terwijl het inzake de herstellvordering minstens zo is dat ook het college van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeente (in 't kort het "CBS") ondermeer wat de herstellvordering betreft een initiatiefrecht hebben en ook de burgemeester van de gemeente in toepassing van art. 5.4.3. § 6 VCRO kan optreden.

Aangezien appellanten het voorwerp kunnen uitmaken van voornoemde maatregelen los van het bestaan van een negatief declaratief attest, hebben zij geen belang om zich tot de kortgedingrechter te wenden teneinde verbod te horen uitspreken ten aanzien van geïntimeerde om het negatief declaratief attest *"uit te voeren"* of *"aan te wenden"*.

8.2. In de mate dat appellanten evenwel immunitieit beogen ten aanzien van de hoger vermelde initiatieven tot staking en/of tot herstel die geïntimeerde in de persoon van de daartoe bevoegde ambtenaren kan nemen, en dit tot aan een definitieve uitspraak omtrent de vordering die ze op 30 augustus 2012 hebben ingesteld voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, merkt het hof vooreerst (andermaal) op dat de vordering niet aldus is geformuleerd, terwijl een gebeurlijke immunitieit ten aanzien van geïntimeerde het initiatief van derden niet uitsluit.

Hoe dan ook ontbeert dergelijke vordering (bovendien) urgentie. Het negatief declaratief attest vormt op zich geen stakingsbevel of een titel om tot uitdrijving over te gaan.

Een herstellvordering, ingeleid voor de strafrechter of voor de burgerlijke rechter impliceert, alvorens ze wordt ingewilligd, een voorafgaande rechterlijke beoordeling waarbij appellanten al hun rechten inzake het bestaan van een woonrecht kunnen laten gelden vooraleer ze gebeurlijk het voorwerp zouden uitmaken van enige herstelmaatregel.

Een stakingsvordering kan door hen dan weer aangevochten worden voor de rechter die zal zetelen zoals in kortgeding (zie art. 6.1.47 laatste lid VCRO).

Een (per hypothese) gunstige kortgedingbeslissing (in onderhavig geding) zal de gebeurlijke strafbaarheid van de door hen gepleegde felten of van de in het leven geroepen toestand niet

wegnemen, terwijl in geval van een gunstige beslissing inzake hun beroep tegen een gebeurlijk stakingsbevel zij uiteindelijk geen op het doorbreken van het stakingsbevel geënte straf- of administratieve sancties zullen dienen te ondergaan.

Er blijkt aldus geen toestand aanwezig waarbij het zo is dat in de mate dat appellanten actueel (nog) over een woonrecht zouden beschikken, zij dit imminent dreigen te verliezen door mogelijke initiatieven van geïntimeerde zonder dat zij hierbij in de mogelijkheid zouden zijn het bestaan van hun voorgehouden woonrecht op nuttige wijze en in nuttige tijd te verdedigen en dus de rechtmatigheid en/of gegrondheid van de door geïntimeerde alsdan genomen initiatieven op nuttige wijze te bestrijden.

De onzekerheid die met dergelijke procedures gepaard gaat (en die overigens niet of althans niet geheel zou worden weggenomen door een gunstige beslissing in kortgeding) schept op zich geen toestand van hoogdringendheid.

Ten overvloede laat het hof gelden dat waar appellanten met verwijzing naar art. 5.4.3. § 2 VCRO stellen dat zij niet in de mogelijkheid zijn de onzekerheid en dus de psychologische belasting te vermijden door een ander goed aan te schaffen, omdat zij alsdan hun woonrecht zouden verliezen, terwijl ze anderzijds zeer aan de locatie gehecht zijn, het kwestieuze woonrecht slechts werd/wordt toegestaan in het kader van een uitdovingsbeleid, waarbij zij op straffe van verlies van het woonrecht ertoe gehouden zijn op een eerste aanbod van herhuisvesting van overheidswege in te gaan.

9.

De eerste rechter wordt bijgetreden waar hij oordeelde over de gedingkosten, hierin begrepen de begroting ervan.

Als bezwijkende partij worden appellanten ook verwezen in de gedingkosten van deze instantie. De rechtspiegingsvergoeding wordt eveneens bepaald op het geïndexeerde basisbedrag van art. 3 van het KB van 26 oktober 2007, bij gebreke aan gronden om ervan af te wijken, hetzij 1.320,00 euro.

**OM DIE REDENEN,
het hof,**

recht doende op tegenspraak.

A.11.c

Gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Wijst het hoger beroep en het incidenteel beroep af als ontvankelijk, doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Verwijst appellanten in de gedingkosten van deze instantie, enkel nuttig te begroten aan de zijde van geïntimeerde op de rechtsplegingvergoeding van 1.320,00 euro.

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Raadsheer, wn. voorzitter,

Raadsheer,

Plaatsvervangend Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **zes september tweeduizend en dertien**,
blijgestaan door

Griffier.